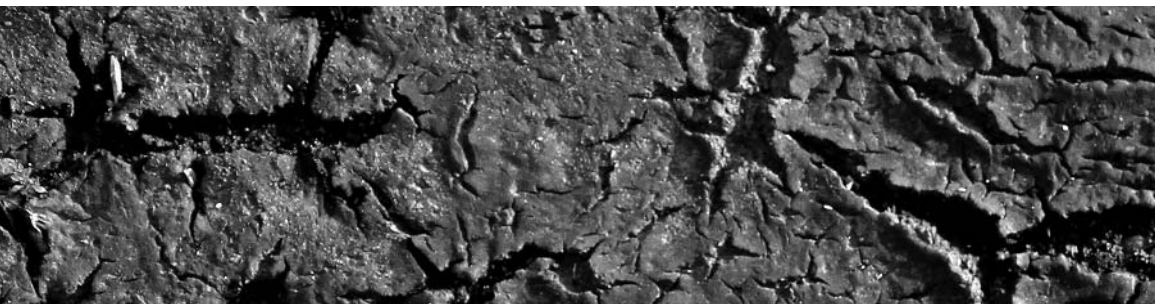

KISS JUDIT ÁGNES

Éva belső monológja

A mélység itt nem az én lábaimnál
tátong, Ádám! Ne hidd, hogy nem tudom,
most mire készülsz, vagy azt, hogy miért.
Te persze azt hiszed, hogy nem emlékszem
arra, mit tettél, s főleg mit velem.
És jobb is volna elfelejteni.
Mert voltam kurvád, hűtlen feleséged,
kényszerű bálvány, gyűlölt bestia,
de valójában kiűztél magadból,
ahogy kettőnket Édenből az Isten.
Én úgy akartam magamévá tenni
az eszméidet, mint ahogy te engem,
olyan mohó vággyal. Bár nem volt könnyű
veled lobogni, veled lelkesedni,
mert téged a kísértő csak kísért,
de én magamban hordtam Lucifert,
egyszerre lenni szellem és anyag,
és kételkedni legmélyebb hitemben.
Mindaz, miben bíztál, csak egy marék por,
nem tartott meg. Most itt állsz összetörve,
készen arra, hogy hazudhass nekem
azért, hogy gyengének ne lássalak.

Most persze azt hiszed, nem értek semmit,
vagy ostoba vagyok meghalni is.
Nem tőlem elszakadva kellett volna
végigálmnod ezt a rémes álmot!
Ha csak egyszer is rám hallgattál volna,
más képek tűntek volna benne fel.
Mert mikor bennem megdobbant az élet,
megmutatta mindenről, mennyit ér.
Tudomány? Forradalmak? Légypiszok.
Csak az számít, ami Édenben is.
A fák. A víz. A föld. Az állatok.
Az illatok egy bokron, mely virágzik,
A létezés, csak úgy, csak céltalan,
Az ölelés, mi teremteni képes.
Hiába próbálnám elmondani,
nem értenéd. Te nem érzed, milyen
csak ülni csöndben, s érezni, amint
egy lény fejlődik csontról csontra bennem.

